

жж за весело врѣме; а на третія—у най-крайна нужда да употрѣбявамъ, т. е. научихъ са отъ него да играж на книги . . . .

—Какво думашъ? да играешъ книги ли?! . . . видишь ли, азъ какъ познахъ, че ти най-лошавитѣ на свѣтътъ занаети си научилъ!!—и това старецътъ сърдито като изрече, грабна сина си, и като го свърза ягко, думаше: азъ сега щж та заведж край морето и тамъ щж та продамъ на нѣкои гемиджій да си зема паритѣ, които тѣй глупаво си прахосалъ; съ тѣхъ азъ щж могж да са храна до животъ: по-добрѣ е да ми са изгуби едно, а не двѣ заедно, сирч. и синъ и пари. Това като изрече старецътъ, дръпва сина и го повлича къмъ морето, гдѣто щомъ пристигна, извѣсти на търговцитѣ, че продава единъ робъ: който иска да го купи, съсь цѣна за 300 гр.

На тія бащини си думи, Фронисисъ отговаряше съсь викъ: ей! който иска надъ себе си господарь, нека ма купи!

Измѣжду другитѣ търговци, имаше единъ много богатъ Гръкъ, който стори намереніе да купи нашій Фронисиса, като си думаше: чакай азъ да та купж и оковж въ корабля, че да видимъ тогава какъвъ господарь ще ми ставашъ. Това като си помисли, извади та плати на стареца 300 гр. оттамъ поведе роба си та го заведе въ корабль дѣто го обкова и свърза хубевѣ, думашецъ: Фронисисе! бжди ми сега господарь де?

—Постой малко, шепнеше си Фронисисъ, недѣй бърза! то не са е минало! а нависочко му отговори: О! не-смысленній съсь умъ и сърдце! че кой може да са съ-противи на Божитѣ сѣдби? кой ли може да изнамери свѣтитѣ и мислитѣ на Божіето намѣреніе, и предѣлтѣ на уставитѣ му?—»Господь развързва окованнитѣ, Господь умждръва слѣщитѣ и въздвига долохвърленитѣ.« О Господарю мой! ти колкото си богатъ, да бѣше тол-козь разумень, смилилъ би са малко и не би са тѣй жестоко и грубо отнесжлъ съ мене, а щѣше да пра-